

Het Gerecht heeft kennelijk irrelevante bewijselementen in overweging genomen, hoewel deze bewijzen niet gedateerd waren en geen betrekking hadden op het relevante tijdsinterval. Als gevolg daarvan is artikel 57, lid 2, van verordening nr. 207/2009 juncto regel 22, leden 3 en 4, van de uitvoeringsverordening onjuist toegepast.

Het Gerecht is ten onrechte ervan uitgegaan dat het bezwaar dat sprake is van rechtsmisbruik, niet behoefde te worden onderzocht. Het bezwaar van rechtsverwerking heeft het Gerecht helemaal niet onderzocht.

Tot slot levert het bestreden arrest schending op van artikel 64, lid 1, van verordening nr. 207/2009 doordat het Gerecht is voorbijgegaan aan het feit dat de kamer van beroep logischerwijze de beslissing van de nietigheidsafdeling enkel voor diensten „reclame voor voertuigen” had moeten vernietigen en terugverwijzen en met betrekking tot de overige diensten waarvan het gebruik niet was bewezen, definitief had moeten beslissen en de vordering tot nietigverklaring bij gebreke van bewijs van gebruik gedeeltelijk had moeten afwijzen in een beslissing die in kracht van gewijsde kan treden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie van 13 december 1995 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk (PB 1995, L 303, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op
4 augustus 2016 — Acacia Srl en Rolando D’Amato/Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG**

(Zaak C-435/16)

(2016/C 419/38)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekers tot Revision: Acacia Srl, Rolando D’Amato

Verweerster in Revision: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG.

Prejudiciële vragen

1) Is de toepassing van de beschermingshindernis in de zin van artikel 110, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 ⁽¹⁾ beperkt tot vormgebonden delen, dat wil zeggen, delen waarvan de vorm op grond van de uiterlijke kenmerken van het voortbrengsel in zijn geheel in beginsel onveranderlijk vaststaat en dus niet, zoals bijvoorbeeld mogelijk bij velgen voor motorvoertuigen, vrij door de klant kan worden gekozen?

2) Indien op de eerste vraag ontkennend wordt geantwoord:

Is de toepassing van de beschermingshindernis in de zin van artikel 110, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 enkel beperkt tot het aanbieden van voortbrengselen met een vormgeving die identiek is, dus ook qua kleur en afmetingen, aan de originele voortbrengselen?

3) Indien op de eerste vraag ontkennend wordt geantwoord:

Werkt de beschermingshindernis in de zin van artikel 110, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 alleen in het voordeel van de aanbieder van een voortbrengsel dat in beginsel inbreuk maakt op het litigieuze model als die aanbieder objectief waarborgt dat zijn voortbrengsel uitsluitend voor reparaties en niet ook voor andere doeleinden, zoals het opwaarderen of individualiseren van het voortbrengsel in zijn geheel kan worden aangeschaft?

4) Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord:

Welke maatregelen moet de aanbieder van een in beginsel op het litigieuze model inbreuk makend voortbrengsel treffen, om objectief te waarborgen dat zijn voortbrengsel uitsluitend verkrijgbaar is voor reparaties en niet ook nog voor andere doeleinden, zoals de opwaardering of individualisering van het voortbrengsel in zijn geheel? Volstaat het

- a) dat de aanbieder er in de verkoopbrochure op wijst dat het product alleen wordt verkocht voor reparaties om het voortbrengsel in zijn geheel weer zijn oorspronkelijke uiterlijke kenmerken te geven, of
- b) is het nodig dat de aanbieder alleen bereid is te leveren onder voorwaarde dat de afnemers (zowel handelaars als consumenten) schriftelijk verklaren het aangeboden voortbrengsel alleen voor reparaties te zullen gebruiken?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen (PB L 3, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Înalta Curte de Casație și Justiție
(Roemenië) op 8 augustus 2016 — SMS group GmbH/Direcția Generală Regională a Finanțelor
Publice a Municipiului București**

(Zaak C-441/16)

(2016/C 419/39)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Înalta Curte de Casație și Justiție

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SMS group GmbH

Verwerende partij: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice a Municipiului București

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 2 tot en met 5 van [de Achtste richtlijn (79/1072/EEG) van de Raad van 6 december 1979 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen] ⁽¹⁾ juncto artikel 17, leden 2 en 3, onder a), [van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag] ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een praktijk van de nationale belastingdienst volgens welke er geen objectieve gegevens zijn die het door de belastingplichtige uitgesproken voornemen bevestigen om de ingevoerde goederen in het kader van zijn economische activiteit te gebruiken, indien de overeenkomst voor de uitvoering waarvan de belastingplichtige de goederen heeft gekocht of ingevoerd, op de datum van de daadwerkelijke invoer was geschorst, met het ernstige risico dat de daaropvolgende levering/handeling waarvoor de ingevoerde goederen bestemd waren, niet meer wordt verricht?
- 2) Vormt de verplichting om de verdere distributie van de ingevoerde goederen te bewijzen, namelijk om aan te tonen of en hoe de ingevoerde goederen werkelijk zijn bestemd voor de belastbare handelingen van de belastingplichtige, een andere *aanvullende voorwaarde* voor teruggaaf van de btw dan die welke zijn opgesomd in de artikelen 3 en 4 van de Achtste richtlijn, die is verboden door artikel 6 van die richtlijn, dan wel een *noodzakelijke inlichting* met betrekking tot de materiële voorwaarde voor teruggaaf in verband met het gebruik van de ingevoerde goederen in het kader van de belastbare handelingen, waar de belastingdienst krachtens artikel 6 van die richtlijn mag om verzoeken?
- 3) Moeten de artikelen 2 tot en met 5 van de Achtste richtlijn juncto artikel 17, leden 2 en 3, onder a), van de Zesde richtlijn aldus worden uitgelegd dat het recht op teruggaaf van de btw kan worden ontzegd indien de geplande daaropvolgende handeling, in het kader waarvan de ingevoerde goederen zouden worden gebruikt, niet meer is verricht? Wordt in die omstandigheid de werkelijke bestemming van de goederen relevant, dat wil zeggen de vraag of, hoe en op welk grondgebied de goederen zijn gebruikt, namelijk in de lidstaat waar de btw is betaald dan wel buiten die lidstaat?

⁽¹⁾ PB 1979, L 331, blz. 11.

⁽²⁾ PB 1977, L 145, blz. 1.